

1) až do ročku, do sedmeho,
do navraceni mojeho.

2) A ve štvrtek po večeri

ontif sobě jede pro ňu
na půl vozu sivým koněm.

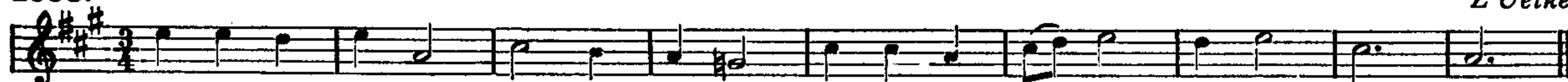
3) Moji panny a mladženci,

ze mne sobě příklad vemcě,
žadnemu věc něslubujce,
tak jak ja sem slubovala,
s mrtvym Janičkem slub brala.

15. ODPOVÍDANÁ SMRT

2338.

Z Velké

Ej, mě - la má - ti, mě - la dce - ru, ej, pě - kným jmé - nem Ka - te - ři - nu.

Ej, měla máti, měla dceru,
ej, pěkným jménem Kateřinu.

A tak si s ňu hore vedla,
žádnému jí dat nechcela.

Jak v nedělu ráno stala,
na ulici umetala.

Shodil jí Bůh cedulenu,
zlatem psanú literenu.

Že má v pondělí umřítí,
s tým světem sa rozlúčiti.

Jak v pondělí ráno stala,
s pléjači sa ubírala.

Podme, pletci, plet do pola,
a já půjdu také s vama.

Jak poledne docházelo,
na slunečko pohledala.

Běžte, pletci, poobědvat,
a já půjdu dom umírat.

Jak ke dveřám dochádzala,
na mamičku zavolala.

Má mamičko, otvírajte,
šaty k svadbě vykládajte!

Kordulenu damaškovú,
co mám k svadbě přichystanú.

Tu fěrtušku, tu s pantlama,
co sem si ju šila sama.

Ty rukávce, ty kmentové,
co mám ke svadbě hotové.

Ten damašek, ten zelený,
co mám tepruv k svadbě nový.

Ty čižmičky, ty telací,
co sem jich měla dycky v tanci.

Tu truhličku s modrú barvú,
budú plakat chlapci za mnú.

Tu truhličku, tu s pokrovem,
budú plakat nad mým hrobem.

Ej, s Bohem, s Bohem, má mamičko,
s Bohem, s Bohem, má sestřičko!

S Bohem, s Bohem, můj tatíčku,
s Bohem, s Bohem, můj bratříčku,
s Bohem, s Bohem, šohajičku.

S Bohem, s Bohem ostávajte
a za mňa sa modlívajte.

Ke krchovu docházela,
na černú zem pohlédala.

Ty černá zem neoraná,
sedem rokú nekopaná.

Budeš zajtra překopaná
a já v tobě pochovaná.

16. NEPOZNANÍ

2339. Tarde.

Z Francovy Lhoty

Při - je - li, při - je - li, při - je - li, při - je - li ti Tu - rci po - ha - ni.

[: Přijeli, přijeli :]
ti Turci pohani.

Zajali, zajali
dvé mladé čeledi.

Kačenu s Janičkem,
sestřičku s bratříčkem.

Kaču do světnice,
Janka do temnice.

Sedum rokú šila,
oka nezmrúžila.

Až na ten osmý rok
očičko zmrúžila.

Uzdál sa jí sníček,
sníček neveselý.

Že její bratříček
ve velkém věžeňu

hluboko pod zemjú.¹⁾

Rukama lámala,
žalostně plakala.

Co je ti, Kačenko,
přepěkná švadlenko?

A či je ti křivda
od tych mojich dětí
lebo od čeledi?²⁾